

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 7. 3. 2013, č. j. CPR-14382-2/ČJ-2012-930310-V234 a č. j. CPR-14382-3/ČJ-2012-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2014, č. j. 32 A 22/2013 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalované ze 7. 3. 2013, č. j. CPR-14382-2/ČJ-2012-930310-V234 a č. j. CPR-14382-3/ČJ-2012-930310-V234 (dále jen „rozhodnutí žalované“). Uvedenými rozhodnutími žalovaná zamítla odvolání

stěžovatele proti rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství žalované“) ze dne 19. 11. 2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU na šest měsíců, a č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022 (dále jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), jímž byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Krajské ředitelství žalované provedlo ve spolupráci s Oblastním inspektorátem práce Brno dne 17. 5. 2012 kontrolu v brněnské provozovně společnosti SITA CZ, a.s. Při této kontrole a dále ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatel ve dnech 16. 5. 2012 – 18. 5. 2012 v uvedené provozovně vykonával na základě dohody o provedení práce ze dne 15. 5. 2012 zaměstnání pro ZINSTAV GROUP, družstvo, bez příslušného povolení. Závislá činnost stěžovatele spočívala v úklidových pracích a třídění odpadu. Dále bylo zjištěno, že stěžovateli byl povolen dlouhodobý pobyt v ČR za účelem podnikání, avšak v předmětné době neměl nezbytné povolení k zaměstnání. Stěžovatel prošel vstupním zaměstnaneckým školením BOZP a PO, vykazoval docházku a podle výplatního lístku za měsíc květen 2012 mu za uvedenou činnost byla vyplacena mzda ve výši 960 Kč. Obsah protokolu o výpovědi stěžovatele a dalších svědků potvrzuje, že stěžovatel vykonával závislou činnost pro zaměstnavatele. Na základě výše uvedených skutečností bylo rozhodnutím o vyhoštění stěžovateli v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na šest měsíců. Rozhodnutím o nákladech pak byla stěžovateli stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Stěžovatel obě rozhodnutí napadl odvoláním. Neztotožnil se s tím, že vykonával nelegální práci. Má živnostenský list a jednou z jeho živností je i nakládání s odpady. Družstvu ZINSTAV GROUP pouze vypomáhal v době dovolených při nedostatku pracovníků a tuto činnost vykonával jako OSVČ na základě smlouvy o dílo, přičemž odměnu za práci řádně vyfakturoval a byla mu uhrazena. V květnu 2012 pro nikoho jiného žádnou další činnost nevykonával. Správní vyhoštění stěžovatel považoval za nepřiměřený zásah do soukromého života. V České republice vykonává podnikatelskou činnost již několik let a do dnešního dne neměl žádné problémy.

[4] Žalovaná podané odvolání zamítla. Z rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení vyplývá, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Skutkový stav žalovaná považovala za dostatečně prokázaný. Tvzení stěžovatele, že pracoval jako OSVČ na základě smlouvy o dílo je v rozporu s nashromážděnými důkazy a lze jej označit za účelové. Stěžovatel neměl v předmětné době povolení k zaměstnání, to si opatřil až v červenci 2012. Naplnil tak skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, které příslušnému

pokračování

orgánu stanoví povinnost rozhodnout o správním vyhoštění cizince až na dobu 5 let. Krajské ředitelství tak nemělo jinou možnost než uložit stěžovateli správní vyhoštění. Při stanovení jeho délky bylo přihlédnuto k tomu, že stěžovatel má rodiče na Ukrajině, v ČR nemá bližší rodinné ani sociální vazby (pouze tetu). Dále krajské ředitelství přihlédlo i ke krátké délce výkonu závislé činnosti. S ohledem na tyto skutečnosti stanovilo dobu vyhoštění při dolní hranici zákonného rozpětí. Krajské ředitelství stěžovateli stanovilo náklady řízení oprávněně ve výši 1000 Kč, neboť řízení bylo vyvoláno porušením povinnosti stěžovatele.

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutím žalované podal stěžovatel dne 15. 3. 2013 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s., která se obsahově shodovala s podaným odvoláním. Navíc stěžovatel uvedl, že je velmi nepravděpodobně, že by mu byl po uplynutí doby vyhoštění znovu povolen pobyt v České republice. Vyhoštění je nepřiměřené vzhledem k tomu, že závislou činnost vykonával pouhé 3 dny a stěžovateli je jím mařeno pokračovat ve výdělečné činnosti v České republice.

[6] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud ztotožnil se skutkovými zjištěními správních orgánů. Stěžovatel v předmětném období vykonával závislou činnost. Pokud následně tvrdil, že práci vykonával jako OSVČ na základě smlouvy o dílu, krajský soud mu nepřisvědčil. Ze spisového materiálu zcela jasně vyplývá, že stěžovatel pracoval na základě smlouvy o dílo. Vykonával tedy zaměstnání bez patřičného povolení a podmínky pro aplikace ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců tak byly splněny. Stěžovateli se podle krajského soudu nepodařilo prokázat, že by pro něj bylo správní vyhoštění na dobu šesti měsíců nepřiměřeným zásahem. V České republice stěžovatel nemá rodinu, rodiče jsou na Ukrajině. Pouhá dlouhodobá podnikatelská činnost stěžovatele nemůže bez dalšího znamenat nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do jeho života. Správní vyhoštění může mít pro stěžovatele negativní ekonomické dopady, nicméně za daných skutkových okolností je nelze považovat za nepřiměřené. Dále krajský soud uvedl, že stěžovateli nic nebrání v tom, aby po uplynutí doby vyhoštění podal novou žádost o povolení k pobytu a pokračoval ve svých ekonomických aktivitách.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Kasační stížnosti stěžovatel namítal, že správní vyhoštění je pro něj nepřiměřené z důvodů uvedených již v žalobě. Neztotožnil se přitom se závěrem krajského soudu, že důvody nepřiměřenosti vyhoštění blíže nespecifikoval. Stěžovatel má v České republice příbuzné a ukončení podnikatelské činnosti pro něj znamená ztrátu jediného zdroje obživy. Stěžovatel též uhradil pokutu, další trest v podobě správního vyhoštění proto

nemůže být přiměřený. Stěžovatel též nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle něhož mu byl správní orgán povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Při kontrole provedené krajským ředitelstvím žalované bylo kontrolováno více lidí. U všech ostatních kromě stěžovatele však správní orgán od správního vyhoštění v odvolacím řízení upustil.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 19. 11. 2014, jímž se zcela ztotožnila s vypořádáním věci krajským soudem a v podrobnostech odkázala na svá rozhodnutí.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám se tedy v řízení o kasační stížnosti přihlíží z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z výše uvedených důvodů a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že krajské ředitelství žalované nebylo povinno vydat rozhodnutí o vyhoštění a následně pak navazující otázkou přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého života stěžovatele.

[13] Krajské ředitelství žalované stěžovateli uložilo správní vyhoštění z důvodu zaměstnání stěžovatele bez povolení k zaměstnání podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b), bod 3. zákona o pobytu cizinců, na jehož základě *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.* Citované ustanovení je třeba vykládat tak, že zahrnuje jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla formálně uzavřena pracovní smlouva mezi zaměstnavatelem a dotčeným cizincem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 – 41, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Stěžovatel v projednávané věci naplnil zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. Ve věci nebylo zjištěno porušení povinnosti správního orgánu uložené § 2 odst. 4 správního řádu (nepostupovat ve skutkově shodných nebo podobných případech bez důvodu rozdílně). Nejvyššímu správnímu soudu není znám a ani ze

pokračování

správního spisu nevyplývá důvod ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění u ostatních stěžovateli zmiňovaných cizinců. Mohlo se tak stát z různých důvodů, ať už procesních či z důvodu, že u ostatních kontrolovaných cizinců existovaly zákonné důvody znemožňující uložení správního vyhoštění.

[14] Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 119a vymezuje podmínky, za nichž nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, ačkoli jinak jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. Z dikce zákona tedy vyplývá, že byly-li splněny podmínky v zákoně uvedené, pak krajské ředitelství žalované bylo povinno vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud nedošlo k naplnění některé z podmínek dle § 119a zákona o pobytu cizinců. Ve správním řízení nebyla u stěžovatele žádné z těchto podmínek zjištěna. Stěžovatel sám pouze tvrdil, že správní vyhoštění pro něj představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, což odpovídá podmínce dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud by tedy správní vyhoštění pro stěžovatele znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, nebylo by možné vydat rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 A 118/2012 – 45).

[15] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, se na posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. Obdobně pojem „*nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života*“ interpretoval krajský soud v projednávané věci, přičemž se stejně jako správní orgány zabýval všemi výše vyjmenovanými kritérii.

[16] Nejvyšší správní soud k posouzení důvodnosti této námitky úvodem podotýká, že stěžovatel setrvale opakuje okolnosti, s nimiž se přezkoumatelně vypořádala žalovaná i krajský soud v napadeném rozsudku. Z toho důvodu lze tedy odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele v podobě správního vyhoštění nebyl nepřiměřený. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaném dne 26. 9. 2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV, vyplývá, že stěžovatel má rodiče na Ukrajině, je svobodný a žije sám, na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, pouta nebo jiné závazky, kvůli kterým by případné udělení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromí nebo rodinného života. Stěžovateli též nebyla známa žádná překážka vycestování zpět na Ukrajinu. Tato zjištění stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení a ostatně ani v kasační stížnosti nikterak nezpochybnil. Správní orgány dále zohlednily krátkou délku práce stěžovatele bez pracovního povolení a stanovily dobu, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států EU, na pouhých šest měsíců. Stěžovateli přitom bylo možné stanovit délku této doby až na pět let. Dobu šesti měsíců z výše uvedených důvodů zdejší soud ve shodě s krajským soudem považoval za přiměřenou.

[17] Spatřoval-li stěžovatel nepřiměřený zásah v tom, že v České republice dlouhodobě bezproblémově podniká a správním vyhoštěním mu bude toto podnikání zmařeno, nelze mu přisvědčit. Jak uvedl krajský soud, správní vyhoštění může nepochybně s sebou nést negativní ekonomické následky. Stěžovatel však neuvedl, že by zde měl nějaké nesplacené závazky nebo že by mu mohla vzniknout újma představující nepřiměřený zásah. Stěžovatel může vykonávat jakoukoli svou výdělečnou činnost i v domovské zemi, námitku, že stěžovatel ztratí jediný zdroj obživy, proto zdejší soud neshledal důvodnou. Lze podotknout, že stěžovatel, coby cizinec, porušil právní předpisy České republiky, a musí proto nést zákonem stanovený negativní následek, kterým je v projednávaném případě správní vyhoštění.

[18] Stěžovatel dále namítal, že za své jednání již uhradil pokutu, a proto další trest v podobě správního vyhoštění pro něj představuje nepřiměřený zásah.

[19] Nejvyšší správní soud k této námitce ve stručnosti nejdříve podotýká, že stěžovatel neuvedl, jakou pokutu a za jaký delikt uhradil, či jakým rozhodnutím kterého orgánu mu byla pokuta uložena. Rozhodnutí o správním vyhoštění představuje správní opatření vydávané příslušným správním orgánem za účelem udržení veřejného pořádku v České republice a zajištění dodržování a naplnění účelu zákona o pobytu cizinců. V řízení o přestupku a v řízení o správním vyhoštění sice mohou být posuzovány stejné skutkové okolnosti, nicméně se v nich řeší jiné právní otázky. Řízení o uložení správního opatření ve formě vyhoštění a přestupkové řízení tak jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních. Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 32/2008 – 61, pokuta uložená za stejné jednání není překážkou následného správního vyhoštění cizince.

[20] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil s krajským soudem a konstatuje, že v posuzované věci správní vyhoštění nepředstavuje pro stěžovatele nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Lze též přisvědčit závěru krajského soudu, že stěžovatel po uplynutí doby, po kterou mu není možné umožnit vstup na území členských států EU, může opět zažádat o povolení k pobytu. Správní orgány i krajský soud se náležitě v souladu s výše zmiňovanou judikaturou a zákonnými požadavky vypořádaly s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění. Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť rozhodl neprodleně ve věci samé.

VI. Závěr a náklady řízení

[22] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku

pokračování

krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu